

само очите му някак странно горяха и издаваха тревога. Може би съжаляваше затова, че ~~остават~~ още много задачи неизпълнени, а може би го гнетеше мисълта, че този път няма да се изплъзне от ръцете на полицията. Полицайте бяха в добро настроение и открито показваха задоволството си от сполучливия "улов".

В голямото помещение където ни вкараха заварихме няколко други жертви на блокадата от тази нощ. Погледнах Вапцаров, беше вече свършено спокоен. От време навреме разменяше по някоя дума с новопристигащи арестанти, но повече стоеше прав или седеше мълчаливо и замислен, опрян на стената. След няколко часа ни разделиха. Попаднахме в различни килии. Вапцаров и аз се случихме на третия етаж: той сам в килия № 24, а аз с още десетина жени в килия № 22. В килия № 23 се намираше Петър Богданов.

Настъпни четиримесечен период на ужасни физически и морални страдания. Зареждат се безконечни дни и нощи на нечувани и невидани изтезания, които нормалното човешко въображение не може да си представи. Още от първите разпити Вапцаров разбира, че се касае до голям провал във военния център.

В полицията няколко пъти видях Вапцаров. Случваше се да го видя в коридора, или през случайно отворената щимонка на килията, или когато ме водеха на разпит, страшно отслабнал, поради което изглеждаше още по-висок, необръснат, с белзници на ръцете и като особено "опасен", винаги придружаван от двама агенти. Той беше най-често разпитваният арестант от целият етаж тогава: от сутрин до полунощ, непрекъснато всеки ден. Имах случай да го видя и когато отива и когато се връща от разпит. На отиване обикновено вървеше сам, но на връщане беше винаги подкрепян от "адвантите" си с глава кримнала на рамо и с поглед зареян в пространството. Беше страшно да се гледа.

Веднаж, като чаках реда си за разпит пред кабинета на Гешев, видях като преведоха Вапцаров през коридора и го въведоха в

М. Гешев